TAĞUTUN ORDUSUNDA ASKERLİK

TEVHİDİN HAKİKATİ

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar; kafirler ise tağut yolunda savaşırlar öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın. Hiç şüphesiz, şeytanın hileli düzeni pek zayıftır."
(Nisâ, 4/76)

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidayete erdiremez.

Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve rasulüdür.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, Allah'ın indirdiği şeriatı ile hükmetmeyip onu lanetlenmiş uydurma kanunları ile değiştiren demokrasi, laiklik gibi tağuti sistemlerin savunuculuğunu yapan ve Allah'ın dinini yüceltmek, hakim kılmak gayesi dışında kurulmuş olan her ordu tağuti bir ordudur. Üzerinde yaşadığımız coğrafyadaki askeri kurumun İslam düşmanı olduğu ise zaten aşikardır. Başörtülü annenin veya sakallı bir babanın askeri bir törene, kışlalara veya orduevlerine girmesine bile asla müsaade edilmez. Bünyesinde namaz kıldığı açığa çıkan veya eşi örtülü olan rütbeliler fişlenir ve derhal ihraç edilirler. Hal böyle iken müslüman bir kimsenin yapması gereken bu tağuti rejimlere, yöneticilerine yardımcı ve destek olmamak, onları reddetmek ve onların eliyle, diliyle, malıyla savunuculuğunu yapan tüm kişi, kurum, kuruluş, ordu ve emniyet teşkilatlarından beri olmaktır. Tağuti ordularda askerlik yapanlar birçok alanda Allah'a isyan etmiş ve İslam dininden çıkmışlardır.

Bunlardan bazıları şunlardır:

Allah Subhanehu ve Teala imanın sahih olmasının şartını tağutu inkara bağlamıştır. Kim tağutu inkar etmezse iman sözü, tağutu inkar etmediği sürece geçerli olmayacaktır. Tağutları eliyle, diliyle, malıyla, destekleyen savunucuları ve yandaşları olanlar ise Allah Teala'nın emretmiş olduğu tağutu inkarı yerine getirmemişlerdir. Ve böylece tağuta iman etmekle Allah'ı inkar etmişlerdir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz hak, bâtıldan iyice ayrılmıştır. Artık her kim tağutu red ederek, Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa sarılmıştır." (Bakara, 2 /256)

Allah Subhanehu ve Teala tağutların velilerinin yani dostlarının, destekçilerinin ve yardımcılarının kafirler olduğunu beyan etmiştir. Buradan açıkça anlaşılmaktadır ki tağuti ordulara destek olanlar veya yardım edenler de onlar gibi kafirdir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Allah, iman edenlerin velisi (dostu ve destekçisi)dir. Onları karanlıklardan nura çıkarır; kafirlerin velileri ise tağut'tur. Onları nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar, ateşin halkıdırlar, onda süresiz kalacaklardır." (Bakara, 2/257)

İnsanlar iman edenler ve inkar edenler olmak üzere iki bayrağın altında, iki ayrı gruba ayrılmıştır. İman edenler, Allah'ın sistemini gerçekleştirmek, nizamını yerleştirmek için savaşanlardır. İnkar eden kafirler ise, bugün de olduğu gibi Allah'ın izin vermediği çeşitli değerleri ve ölçüleri koyup uygulamak, demokrasi gibi çeşitli nizamların bekâsı ve bayraklarını yüceltmek için savaşırlar.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar; kafirler ise tağut yolunda savaşırlar öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın. Hiç şüphesiz, şeytanın hileli düzeni pek zayıftır." (Nisâ, 4/76)

Kur-an'ı Kerim'deki tağut örneklerinden biri de Firavun'dur. Firavun halkına zulüm ediyor, onları parça parça gruplara ayırıyor ve insanların sadece kendi otoritesine itaat etmesini istiyordu. Bu sebepten dolayı haddi aşarak tağutlaştı.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Doğrusu Firavun, o yerde büyüklendi ve yönetimini sürdürmek için halkını bir takım gruplara böldü. Onlardan bir grubu zayıf düşürerek oğullarını boğazlıyor, kızlarını da sağ bırakıyordu. Çünkü o bozgunculardan idi." (Kasas, 28/4)

İşte bugün de asrın firavunları insanları ırk, sınıf, bölge, fikir ayrımı yaparak gruplara ayırmış ve insanları zayıf düşürmüştür. Bunun neticesinde insanları hayatlarının belirli dönemlerinde zorunlu askerlik adı altında toplamakta ve kendi çıkarlarına uygun olarak çalıştırmaktadır.

Başka bir ayette ise Rabbimiz Firavun ve askerlerinin hatalı olduğunu beyan etmiştir. Dikkat edilecek olursa Rabbimiz Firavun ve askerlerini birbirinden ayırmamış hatayı askerlere de nispet etmiştir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz, Firavun, Haman ve askerleri hatalıydılar." (Kasas, 28/8)

Ve Allah Teala Firavun ve ordusunu cezalandırma konusunda da birbirinden ayırmamıştır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Biz de Firavun'u ve askerlerini tutup denize attık. İşte bak, o zalimlerin sonu nasıl oldu!" (Kasas, 28/40)

İşte Firavun kıssasındaki bu deliller, küfürde, zulümde ve fesat çıkarmada ortaklaşa hareket ettiklerinden dolayı ; kafirlerin ve mürtedlerin askerlerinin hükümlerinin, liderlerinin ve efendilerinin hükmüyle aynı olduğuna delalet etmektedir. Çünkü askerler tağuti rejimlerin, kafir yöneticilerin otoritesini sağlamlaştırmasına sebep olmaktadır. Onlar küfürde, zulümde ve fesat çıkarmada onun yardımcıları ve destekçileridirler. Bundan dolayı da küfründe ve zulmünde ona ortak oldukları gibi helakında ve azabında da ona ortak olacaklardır. Onların hepsinin hükmü, kafir olmalarıdır. İşte bu hükmün aynısı, bugünkü Allah'ın şeriatını değiştiren yöneticiler ve askerleri içinde geçerlidir.

Eğer mü'minler kafirlere itaat ederlerse onları dinlerinden gerisin geriye döndürürler. Onlar küfürde kendileri ile eşit olmaları için müslümanların kafir olmalarını isterler. Bu nedenle Allah Teala onlara itaate ruhsat vermemiş ve kafirlere itaat edenlerin ise İslam dininden çıkacağı bildirilmiştir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Eğer kafirlere itaat ederseniz, sizi (dininizden) gerisin geriye döndürürler de hüsrana uğrayanlar olarak geri dönersiniz. Halbuki dostunuz Allah'tır. Ve O, yardımcıların en hayırlısıdır." (Âli İmrân, 3/149-150)

"Eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşrik olursunuz." (En'âm, 6/121)

Bugün toplumda tağuta askerlik meselesinde insanların genelinin dünya menfaatlerinden mahrumiyet korkusu ile ikrahı öne sürmeleri geçersiz bir mazerettir. Kişinin oturduğu yerden askerlik yapmazsam şöyle olur, böyle olur gibi sözleri ikrah olarak ileri sürmesi kabul edilemez. Bu insanlar henüz olmamış bir şeyin, olabileceği korkusu ile kafirleri dost edinmiştir. Bu insanların ikraha dahil ettiği, vuku bulmamış, tehdit mahiyetindeki vehimler Allah'ın yanında özür değildir. Nitekim ayeti kerimede insanın kendisine zarar verecekleri vehmi ile kafirlerden korkmasının özür olmadığı açıktır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Kalplerinde hastalık bulunan kimseler 'devrin aleyhimize dönmesinden korkuyoruz' diyerek kafirleri dost edindiğini görürsün." (Mâide, 5/52)

Yine bir kısım insanlar günümüzde tağuta askerliğe gönüllü olarak gitmediğini ama bunun zorunlu olduğunu söyleyerek askere giderler ve kendilerini mazeretli ilan ederler. Oysa ki Allah Azze ve Celle onların mazeretlerini iptal etmektedir. Zira Mekke'de müslümanlardan bazıları Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile beraber hicret etmeyip Mekke'de kaldılar. Bedir savaşında zorlanarak müslümanlara karşı savaşa çıkarıldılar. Onlar savaşmadı, sahabeye zarar vermedi fakat sahabe ok attı onlar da öldüler. Bu insanlar hakkında

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Melekler, kendilerini zulme mahkum edenlerin canlarını alırken onlara «Dünyadaki durumunuz neydi?» diye sorarlar. Onlar da «Ezilmiş zavallılardık» derler. Melekler onlara «Peki Allah'ın toprağı göç etmenize yetecek kadar geniş değil miydi ki? derler. Bunların barınakları Cehennem olacaktır. Orası ne kötü bir varış yeridir." (Nisâ, 4/97)

İbn Kesir (rahimehullah) şöyle demiştir: "Bedir savaşında müslümanların eline esir düşenler arasında Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in amcası Abbas (radıyallahu anh) da vardı. Bunun üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) amcasına : 'Kendin için, kardeşinin oğlu Akil bin Ebi Talib için, Nevfel bin Haris için ve müttefikin Haris oğullarından biri olan Utbe bin Cahdam için fidye ver de kendini kurtar' dedi.

‘Ya Rasulullah, biz senin kıblene dönerek namaz kılmadık mı? Seninle aynı şehadeti getirmedik mi ?’ O da: Ey Abbas, sizler mücadele ettiniz, kaybettiniz, dedi. Sonra da bu ayeti okudu ‘Allah’ın yeryüzü geniş değil miydi?” [1]

İbn Hazım (rahimehullah) ise şöyle demiştir: “Eğer orada müslümanlara karşı savaşıyor ve yazı veya herhangi bir hizmet ile kafirlere yardımcı oluyorsa böyle bir kimse kafirdir. Eğer -müslümanların topluluğuna ve topraklarına katılmaya gücü yettiği halde- orada sadece dünyalık bir çıkar için duruyorsa yani onlar için adeta bir zımmi konumundaysa küfürden uzak olamayacaktır.” [2]

Kaçma imkanı olduğu halde kaçmayan ve kafirin küfre zorladığı kimseleri Allah Teala mazur görmemiştir. Dikkat edilirse bunlar müslümanlara karşı savaşmamıştır. Bir fiilde bulunmamışlardır. Buna rağmen Allah bu insanları özür sahibi saymamıştır. Demek ki insan hicret etme veya kaçma imkanı olduğu halde kaçmaz ve bu küfre zorlanırsa mazur değildir. Hicret etme imkanı bulamayan tüm imkanları kullanmasına rağmen isteği dışında yakalanan bir müslüman bu ordulara esir düşerse kaçma fırsatı bulduğu ilk ana kadar mazeretlidir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Yalnız, çaresiz kalan, hiç bir çıkar yol bulamayan ezilmiş, erkekler, kadınlar ve çocuklar bu hükmün dışındadırlar. Böylelerini umulur ki, Allah affeder. Hiç şüphesiz Allah bağışlayıcıdır, affedicidir.” (Nisâ, 4/98-99)

“Kalbi imanla dolu olduğu halde ikrah altında olanlar müstesna kim imandan sonra Allah’ı inkar eder ve küfre saparsa işte Allah’ın gazabı onların üzerinedir.” (Nahl, 16/106)

Bu kimse kurtulma fırsatı bulduğu ilk anda kaçmazsa bunların içinde durursa ikrah hali tamamen ortadan kalkmış ve dünyası için ahiretini satmış demektir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Bu, onların dünya hayatını sevip ahirete tercih etmelerinden ve Allah’ın kafirler topluluğunu asla doğru yola iletmeyeceğindendir.” (Nahl Suresi / 107. Ayet)

Müslümanlara karşı kafirlere yardımcı olmak, onlar için casusluk yapmak, müslümanların sırlarını onlara açmak küfür fiillerindendir.

Hz. Ali (radıyallahu anh) anlatıyor: Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), beni, Zübeyr'i ve Mikdad ibnu'l Esved'i görevlendirerek şu talimatı verdi: "Derhal yola çıkın! Tarif ettiğim yönde ilerleyeceksiniz ve bir bahçeye varacaksınız. Orada bir kadın bulacaksınız. Bu kadının yanında bir mektup var. O mektubu ondan alın!" Bizde hemen yola koyulduk ve atlarımızı dörtnala sürdük. Bize tarif edildiği gibi o bahçeye ulaştık ve kadını gördük. Kadına mektubu hemen bize vermesini söyledik. Kadın önce inkar etti ve: "Bende mektup falan yok!" dedi. Biz de onu tehdit ederek: "Ya mektubu verirsin ya da (aramak için) üstünü başını açarız" dedik. Bunun üzerine kadın mektubu saçlarının arasından çıkarıp bize verdi. Bizde mektubu Allah Rasulüne getirdik. Bu mektubu Hatıb b. Ebu Belte'a Mekkeli müşrikelre yazmış ve Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in planladığı bazı eylemler hakkında bilgi vermişti. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hatıb'ı çağırıp ona: "Ey Hatıb, bu da neyin nesi?" diye çıkıştı. Hatıb şöyle cevap verdi: "Ey Allah'ın Rasulü, benim durumumu araştırmadan acele ile hemen karar verme! Ben Kureyş kabilesine mensup birisi değilim, onlara sonradan katılan bir insanım. Fakat senin yanındaki bu muhacirlerin her birinin Mekke'de bulunan Kureyşlilerle akrabalık bağları vardır. Bu sayede hem ailelerini hem de mallarını koruyorlar. Bende Kureyş ile böyle bir akrabalık bağım bulunmadığı için orada bulunan ailemi korumalarını sağlamak üzere bir destek bulmalarını istedim. Ben asla küfre sapmadım, dinden dönmedim ve müslüman olduktan sonra kesinlikle küfre rıza göstermişte değilim." Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): "Hatıb size doğruyu söyledi" buyurdu. Ömer (radıyallahu anh) ise iyice hiddetlendi ve: "Ey Allah'ın Rasulü, müsaade edin şu münafığın boynunu vurayım!" dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "Fakat O, Bedir savaşına katılmış biri, hem ne biliyorsun, belki de Allah Teala Bedir savaşına katılanların haline bakmış ve şöyle buyurmuştur: "Dilediğinizi yapın ben sizi bağışladım." [3]

Hatıb bin Ebi Belta'nın yaptığı fiil küfür fiiliydi. Ömer bin Hattab'ın Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in önünde söylemiş olduğu sözlerde Hatıb'ın yaptığının küfür olduğunu göstermektedir. Ancak Hatıb, kendisine küfür hükmünün verilmesine mani olacak bir takım engellere ve özelliklere sahip olduğu için tekfir edilmedi.

Şeyh Abdurrahman bin Hasen (rahimehullah) şöyle demiştir: "Tevhidi bozan mes'elelerin en büyüğü üç tanedir… Bunlardan üçüncüsü: Müşriklere karşı dostluk göstermek, onlara meyletmek, onlara elle, dille veya malla yardımcı olmaktır." [4]

İbn Teymiyye (rahimehullah) kendi zamanında İslam düşmanlığı yapan kafir Tatarlar'a yardım edenler hakkında şöyle demiştir: "Asker emirlerinden veya bunlardan başka her kim tatarların safına geçerse işte o kimse tıpkı onların hükmünü alır. Onlar İslam şeriatından her ne kadar uzaklaşıp irtidat etmişlerse o kimse de aynen onlar gibi irtidat etmiştir. Sahabeler zamanında namaz kılan, oruç tutan ve Müslüman cemaate savaş açmayan bir topluluğa sırf zekat vermemeleri sebebiyle sahabeler mürted hükmü vermişlerdir. Buna göre Allah Teala ve Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem)'in düşmanlarıyla beraber müslümanlara karşı çarpışan ve müslümanları öldüren kimselere nasıl davranırlardı acaba?" [5]

Müslüman bir kimse, Allah'ın indirdikleri ile hükmetseler bile zalim emirlere ne polislik, ne keşifçi ne de asker olarak görev almamalıdır. Nitekim bu hususta açık yasaklamalar bulunmaktadır.

Ebu Said ve Ebu Hureyre'den rivayet olunan bir hadiste Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Sizin başınıza öyle emirler gelecek ki bunlar insanların en şerlilerini kendilerine yaklaştıracak ve namazı da vaktinden geciktirerek kılacaklardır. Sizden kim onlara yetişirse onların ne keşifçisi, ne polisi, ne vergi memuru ve nede veznedarı olmasın." [6]

Abdullah b. Mesud'dan rivayet olunan bir hadiste ise Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Benden sonra başınıza öyle adamlar gelecek ki, sünneti söndürüp bidatler çıkaracaklar ve namazları vakitlerinden erteleyerek kılacaklardır." İbn Mesud: 'Ey Allah'ın Rasulü, eğer onlara ulaşırsam ne yapmalıyım? diye sorunca Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): "Ey İbn Ummu Abd, Allah'a isyan edene itaat yoktur" buyurdu ve bunu üç defa tekrarladı. [7]

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), zulüm ve haksızlık yapan yöneticilere, sünneti söndürüp bidatler çıkardıklarından ve insanların şerlilerinin kendilerine yakınlaştırdıklarından dolayı itaatten nehiy ediyorsa, Allah'ın indirdikleri ile hükmetseler bile müslüman bir kimsenin onlara keşifçi, polis, vergi memuru ve veznedar olmasını haram kılıyorsa Allah'ın şeriatını değiştiren, kafirleri veli edinen ve Allah'a, Rasulüne ve mü'minlere savaş açan günümüz kafir yöneticilerine nasıl yardım edilebilir nasıl onların ordularında ve emniyet teşkilatlarında görev alınabilir?!

Ve alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

DİPNOTLAR

[1] (Tefsir'ul Kur'âni'l-Azim: 3/69)

[2] (el-Muhalla)

[3] (Müslim: 2494 ; Ebu Davud: 2650 ; Ahmed b. Hanbel: 1/80)

[4] (el-Mevrid el-Adebu'z-Zulal: 237-238)

[5] (Mecmûu'l-Fetâvâ: 28/530)

[6] (İbn Hibban ve Ebu Yala el-Mevsili rivayet etmiş ve Heysemi hadisin ricalerinin sahih olduğunu söylemiştir)

[7] (İmam Ahmed, İbn Mace ; Kitabu'l Cihad ve Taberani rivayet etmiştir)